ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ Μεγάλη Βρεττανία παράγει 45.000 τόννους σάπωνος ἑβδομαδιαίως. Τὰ ἐργοστάσια μόνον τοῦ Λονδίνου παράγουν 4.000 τόννους εἰς τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα.

***

Τὸ ἀρχαιότερο δεντρο τοῦ κόσμου βρίσκεται, ὄχι στὴν Ἀφρικὴν ὅπως νομίζουν, ἀλλὰ στὸ Μεξικό. Ἔχει ὕψος 120 ποδῶν καὶ ἡλικίαν 8.000 ἐτῶν !...

***

Τὸ μεγαλείτερον γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἱστορία, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρετέθη τὴν 18ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1889 στὸ Παρίσι ὑπὸ τοῦ Κράτους στοὺς δημ. ὑπαλλήλους. Παρεκάθησαν σ' αὐτὸ 40.000 δημόσιοι λειτουργοί ! Διὰ τὸ μαγείρευμα τῶν διαφόρων φαγητῶν ἐχρειάσθηκαν 75 ἀρχιμάγειροι καὶ γιὰ τὸ σερβίρισμα 13.000 σερβιτόροι.

***

Τὸ ὄνομα τοῦ Σαίκσπηρ δύναται νὰ προφερθῇ εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν εἰς 4.000 διαφόρους τρόπους ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς τὸ ἐπρόφερε κατὰ εἴκοσι διαφόρους τρόπους.

***

Οἱ Ἄγγλο-Σάξωνες κατέχουν τὸ ἕν τρίτον τῆς γῆς.

***

Τὸ πελώριον ξενοδοχεῖον τοῦ ὕπνου «Πενσυλβανία» εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἔχει 2.200 δωμάτια, καὶ ἐκδίδει ἐκάστην Πρωΐαν ἰδικήν του ἐφημερίδα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πελάται διαβάζουν ὅτι ἀφορᾷ τὸ ξενοδοχεῖο, τὴν κίνησιν του κ.τ.λ.

***

Ὁ σάπων ἐφευρέθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Γαλατῶν πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν. Κατεσκευάζετο δὲ ἀπὸ τὸ πάχος τῶν αἰγῶν καὶ ἀπὸ τὴ στάχτη τῆς ὀξυᾶς.

***

Μία πορτοκαλιὰ στὴν Καλιφόρνια παράγει ἐτησίως 20.000 πορτοκάλια !

***

Σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν 14 ἑκατομμύρια Ἑβραῖοι. Μόνον στὴν Παλαιστίνη κατοικοῦν 125.000.

***

Περισσότερο τῶν δύο χιλιάδων ἀστέρων δὲ μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

***

Ἡ κόμη ἑνὸς ἐφήβου ἔχει 129 - 150.000 τρίχες !

***

Τὸ κράτος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐξωδεύει ἐτησίως 10 ἑκατομμύρια γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

***

Ὁ μεγαλείτερος κώδων τοῦ κόσμου εἶνε ὁ τῆς Μόσχας ὅστις ζυγίζει 198 τόννους.

Ὁ Συλλέκτης

σα ὅτι ὁ κόμης τοῦ Ἔσσεξ ἔλεγε ὅτι προτιμοῦσε τὸ θάνατο, παρὰ νὰ ζητήσῃ ἔλεος. Καὶ ἀκόμη ὅτι ποτὲ ἡ Βασίλισσα δὲν θὰ ἦταν ἀσφαλὴς ἐνόσῳ ἐκεῖνος θὰ ζοῦσε... Ἡ Ἐλισσάβετ ἐπέγραψε... Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μποροῦσε νὰ φανῇ τὸ δαχτυλίδι τῆς σωτηρίας... καὶ ἡ Ἐλισσάβετ ἀνέστελλε τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεως. Ἀλλὰ τὸ δαχτυλίδι δὲν φαινόταν... Τέλος, πνίγοντας τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς της, ἔδωκε τὴ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως...

Ἦταν ἕνα κρύο χειμωνιάτικο πρωΐ στὶς 25 Φεβρουαρίου 1601. Δεμένος ὀπισθάγκωνα ὁ Ρωβέρτος ντ' Ἔρβέ, κόμης τοῦ Ἔσσεξ, ὡδηγήθη στὸν Πύργο καὶ ἀποκεφαλίσθη μὲ τσεκοῦρι. Ἦταν τότε 34 ἐτῶν. Ὁ τραγικὸς θάνατός του ἐπροξένησε σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη τρομερὴ ἐντύπωσι καὶ ἀγανάκτησι στὸν Ἀγγλικὸ λαό...

***

Πέρασαν τρία χρόνια. Ἡ κόμησσα τοῦ Νόττιγκαμ, γυναῖκα ἐπιφανοῦς ἀνδρὸς ὁ ὁποῖος ἐπρόσφερε πολλὲς ὑπηρεσίες στὴν Ἀγγλία, ἔξαφνα ἀρρώστησε βαρειά. Ἐπειδὴ ἔνιωθε νὰ πλησιάζῃ ὁ θάνατος της, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὴ βασίλισσα καὶ μὲ δάκρυα τῆς ἐξομολογεῖται ἕνα μυστικὸ καὶ τῆς δίνει ἕνα πολύτιμο δαχτυλίδι. Ἦταν τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ἔσσεξ. Ὅταν ὁ δυστυχὴς κόμης ἦταν στὴ φυλακή, τῆς εἶχε δώσει τὸ δαχτυλίδι νὰ τὸ φέρῃ στὴν Ἐλισσάβετ ζητῶντας χάρι. Ἡ κόμησσα τοῦ Νόττιγκαμ ὑπεσχέθη νὰ τὸ κάμῃ, ἀλλ' ὁ σύζυγός της δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Ὁ Ρωβέρτος ἦτο θανάσιμος ἐχθρός καὶ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ.

— Συχωρέστε με, ἔκλαιγε ἡ κόμησσα φιλῶντας τὰ χέρια τῆς Βασίλισσας. Συχωρέστε με ! Εἶμαι κολασμένη. Σὲ μένα ὀφείλεται ὁ θάνατός του. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀκούσω τὸν ἄντρα μου.

Καὶ ἡ Ἐλισσάβετ δακρυσμένη:

— Ὁ Θεὸς ἂς σὲ συχωρέσῃ. Ἐγὼ ποτέ.

Ἡ κόμησσα Νόττιγκαμ πέθανε. Σὲ λίγες μέρες τὴν ἀκολούθησε καὶ ἡ Βασίλισσα Ἐλισσάβετ. Στὶς τελευταῖες στιγμές της φιλοῦσε τρυφερὰ τὸ δαχτυλίδι.

Ἀπὸ τὴ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία ὁ ἔξοχος συνθέτης Δονιζέττι ἐνεπνεύσθη τὸ μελόδραμά του «Ρωβέρτος ντ' Ἔρβέ». Πολλὰ Ἀγγλικὰ καὶ Γαλλικὰ μυθιστορήματα καὶ τρεῖς τραγῳδίες ἔχουν ἐπίσης ὑπόθεσι τὴν ἱστορία ποὺ διηγηθήκαμε.

Ἱστοριοδίφης

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ

Ο ΑΛΗΣ ΣΤΗ ΔΡΑΜΠΑΤΟΒΑ

Μιὰ ὑπόγεια λίμνη τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς, ἡ κυρὰ Βασιλικὴ καὶ ὁ Ἀράπης. Μὲ τὸ χαντζάρι στὸ χέρι. Ὅ,τι νὰ ὁ σκάβος προτιμᾷ νὰ τοῦ κέψουν τὸ κεφάλι. Ἕνα δάκρυ τῆς Βασιλικῆς. Τὰ ψάρια τῆς λίμνης.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ποιητικώτερες ἐξοχὲς τῶν Ἰωαννίνων εἶνε καὶ ἡ Δραμπάτοβα. Αὐτὴ καὶ τὸ γειτονικὸ Μελίτσι εἶνε τοπία γραφικά, μὲ πλατάνια, νερὰ κρυσταλλένια, ἐξωκκλήσια ποὺ συγκεντρώνουν πυκνοὺς τοὺς πανηγυριστὰς ὅλο τὸ καλοκαῖρι. Οἱ Γιαννιῶτες ἔχουν καὶ τὸ σχετικὸ δίστιχο :

«Μελίτσι καὶ Δραμπάτοβα, τὰ δύο κρυονέρια
Μὲ κάναν καὶ λησμόνησα μάνα καὶ τὸν πατέρα»

Τόση ἡ ὁμορφιὰ τῶν μερῶν αὐτῶν. Τὸ Σλαυϊκὸ ὄνομα τῆς Δραμπάτοβας Ἑλληνιστὶ σημαίνει «ἄριστο νερό». Βρίσκεται στὰ Β.Α τῆς περίφημης λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, κάτω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μιτσικέλι, 20 λεπτὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Τὸ ἄφθονο καὶ κρύο νερὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς βγαίνει ἀπὸ τὸ βάθος βράχου ποὺ σχηματίζει μικρὸ θολωτὸ σπήλαιο, ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ μοιάζει σὰν στόμα φούρνου. Ἀπὸ κεῖ τὸ νερὸ σχηματίζει ποτάμι καὶ πάει νὰ χυθῇ στὴ λίμνη. Ἡ σπηλιὰ καὶ τὰ νερὰ ποὺ βγαίνουν ἀπ' αὐτή, στὸν καιρὸ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, ἰσκιώνονταν ἀπὸ πανύψηλα ἔλατα καὶ πυκνὰ πουρνάρια. Μέσα στὸν παράδεισο αὐτὸν ὁ ρωμαντικὸς τύραννος εἶχε κτίσει ἕνα ὡραῖο κιόσκι. Ἐκεῖ ἐπήγαινε νὰ περάσῃ λίγον καιρὸ κάθε καλοκαῖρι, πέρνοντας μαζί του καὶ τὴν ἀγαπημένη του Βασιλική. Τὸν συνώδευε ὅμως πάντοτε καὶ ἕνας γιγαντόσωμος Ἀράπης, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄριστος ἀθλητής, σκοπευτὴς καὶ κολυμβητής.

Ὁ Ἀλῆς δὲν εἶταν μόνο πονηρὸς καὶ φιλύποπτος, ἀλλὰ καὶ προνοητικός. Παντοῦ καὶ πάντοτε ἔπερνε ὅλα τὰ μέτρα του γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ὁ Ἀράπης τοῦ ἦταν χρήσιμος, γιατὶ ὁ Ἀλῆς δὲν ἤξερε κολύμπι. Ἑπομένως, ἂν ἀναποδογυρίζονταν ἡ βάρκα, ὅταν περνοῦσαν τὴ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων, θὰ εἶχε κάποιον νὰ τὸν σώσῃ.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐκδρομὴ συνέβη τὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ διηγηθοῦμε.

Ὁ Ἀλῆς, ἡ Βασιλικὴ καὶ ὁ Ἀράπης ἔφθασαν καλὰ στὴ Δραμπάτοβα. Τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι, ἀφοῦ ἐγευμάτισε στὸ κιόσκι, ἐβγῆκε περίπατο γύρω. Πίσω ἐρχότανε ὁ σωματοφύλακας. Στάθηκαν κοντὰ στὴν πηγὴ καὶ ἡ Βασιλικὴ εἶπε :

— Δὲ σοῦ φαίνονται, Πασσᾶ μου, πολὺ λιγοστὰ τὰ νερὰ ἐφέτος; Γιατί τίχα ;

Πραγματικῶς, τὸ στόμα τῆς πηγῆς ἐμαύριζε σὰν τὸ στόμα τοῦ Ἅδου. Ὁ Ἀλῆς ἐπλησίασε στὴν τρύπα γιὰ τὰ κοιτάξῃ μέσα καὶ τὰ μπορέσῃ νὰ ξεχωρίσῃ τίποτα. Ἀλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἰδῇ παρὰ μόνο νερό. Ὁ Ἀλῆς διέταξε τότε ν' ἀνάψουν λυχνάρι καὶ ἐνάλεσε τὸν Ἀράπη κολυμβητή :

— Γδύσου ἀμέσως, τὸν διέταξε, ἔμπα μέσα καὶ ψάξε, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ βρῇς.

Ὁ δυστυχὴς σκλάβος γυμνώθηκε, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ μπῇ. Ἔτρεμε σὰ ζαγάρι ἀπὸ τὸ φόβο του. Τότε ὁ Ἀλῆς θύμωσε. Τυλίγει γύρω στὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ πολύτιμο κομπολόϊ του καμωμένο ἀπὸ 31 ἄνισα μεγάλα μαργαριτάρια καὶ δυὸ σμαράγδια καὶ μὲ τὸ δεξὶ χέρι τραβᾷ ἀπὸ τὸ χρυσοκέντητο σελάχι του τὸ περίφημο Μπὲλ Χαντζὲρ τοῦ ὁποίου τὴν λαβὴν ἐστόλιζε ἕνα σπανιώτατο γιὰ τὸ μέγεθός του διαμάντι ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει πολὺ ἀκριβὰ στὴν Πρέβεζα ἀπὸ τὸν περιπλανώμενο τότε Βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουσταῦο Ἀδόλφο. Βγάζει λοιπὸν τὸ δίκοπο αὐτὸ χαντζάρι καὶ λέει στὸν Ἀράπη :

— Ὀρέ, πάρε τὸ λυχνάρι καὶ ἔμπα ἢ ἀλλοιῶς σοῦ κόβω τὸ κεφάλι !

Ὁ σκλάβος παρακαλοῦσε τρέμοντας, ἀλλ' ὁ τύραννος κρατοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ φονικὸ ὄργανο. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἀποφασίζει νὰ μπῇ στὴ σπηλιά. Ἀλλὰ μόλις μπῆκε, ἀμέσως βγαίνει καὶ τρέμοντας καὶ λαχανιάζοντας πέφτει στὰ πόδια τοῦ κυρίου του λέγοντας :

— Κόψε με, πασσᾶ μου, κόψε με παρὰ νὰ μπῶ ἐκεῖ μέσα στὴν κόλαση !..

Ἡ Βασιλικὴ συγκινημένη τὸν ἐρωτᾷ :

— Μὰ τί εἶδες λοιπὸν ἐκεῖ μέσα ποὺ προτιμᾷς νὰ χάσῃς τὸ κεφάλι σου, παρὰ νὰ προχωρήσῃς βαθειά ;

— Ἄχ, κυρά μου, Ἅδη καὶ κόλαση καὶ θάλασσα μαύρη !..

Ὁ Ἀλῆς σκέφθηκε λίγο, εἶδε κι' ἕνα δάκρυ ποὺ ἔτρεμε νὰ πέσῃ στὸ βλέφαρο τῆς Βασιλικῆς καὶ ἄφησε τὸ σκλάβο του νὰ ζήσῃ:

— Καλά, ὀρέ, καλά...

***

Εἶδε λοιπὸν *«θάλασσα μαύρη»* μέσα στὴ σπηλιὰ ὁ Ἀράπης. Πραγματικῶς ὑπάρχει ἐκεῖ ἐσωτερικὴ λίμνη. Στοὺς μεταγενεστέρους χρόνους διάφοροι περιηγηταὶ θέλησαν νὰ βυθομετρήσουν τὴν ὑπόγεια αὐτὴ λίμνη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Ἡ βολὶς δὲν εὑρῆκε πάτο. Φαίνεται δέ ὅτι τὰ παλὰ χρόνια εἶχε καὶ πολλὰ ψάρια ἡ λίμνη τῆς Δρσμπάτοβας, πέστροφες καὶ ἄλλα. Τώρα πιὰ δὲν ὑπάρχουν.

Ὁ Φυσιοδίφης